

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/22/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112220114
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112220114.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 999,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13C/187/2012-101 zo dňa 11.11.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a v r a c i a vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 426,88 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.10.2008 do zaplatenia; 6,5% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.11.2008 do zaplatenia; 5% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.12.2008 do zaplatenia; 10% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.01.2009 do zaplatenia; 10% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.02.2009 do zaplatenia; 9,5% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.03.2009 do zaplatenia; 9,25% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.04.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.05.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.06.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.07.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.08.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.09.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.10.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.11.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.12.2009 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.01.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.02.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.03.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.04.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.05.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.06.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.07.2010 do zaplatenia; 9% ročne zo sumy 18,56 eur od 21.08.2010 do zaplatenia a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov a ani vedľajší účastník nemajú právo na ich náhradu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou, a.s.) a žalovanou došlo k uzavretiu zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 20.300,- Sk s úrokovou sadzbou 17,3%, pričom žalovaná ho mala splácať v splátkach po 559,- Sk mesačne k 20-temu dňu v mesiaci počnúc 20.09.2005 a konečná splatnosť úveru bola stanovená na 20.08.2010. Pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa, a.s.) postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok pohľadávku na žalobcu. Po čiastočnom späťvzati žaloby zo strany žalobcu zostali predmetom konania splátky od 20.10.2008 do 20.08.2010, teda v celkovej výške 426,88 eur, pričom ani žalovaná a ani vedľajší účastník nespochybnili, že tieto splátky neboli zaplatené. Prvostupňový súd nepovažoval námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom za dôvodnú s poukazom na to, že zmluva o úvere je tzv. „absolútnym obchodom“, a preto sa aplikuje 4-ročná premlčacia doba podľa Obchodného

zákonníka. Aplikáciu Obchodného zákonníka v tomto prípade nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože tá vyplýva zo zákona a nie z dojednaní účastníkov zmluvy. Splátky od 20.10.2008 preto súd prvého stupňa nepovažoval za premlčané. Súd taktiež neakceptoval námietku vedľajšieho účastníka spočívajúcu v nepravdivom uvedení ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) s odôvodnením, že zmluva bola uzavretá v čase, keď ešte § 4 ods. 3 zákona 258/2001 Z.z. neupravovala povinnosť uvádzať RPMN v zmluve a následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v prípade jej neuvedenia.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď konštatoval v zásade porovnateľný úspech oboch procesných strán v konaní.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovanej. Nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu o aplikácii 4-ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka s poukazom na judikatúru súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/81/2012-279 zo dňa 14.02.2013 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.07.2013). Trval na tom, že nepremlčanou je iba časť uplatneného nároku žalobcu v rozsahu 14 splátok (7/2009 - 8/2010). Taktiež s poukazom na znenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretie zmluvy o úvere (07.09.2005) spochybnil záver prvostupňového súdu o nevyžadovaní uvedenie údajov o RPMN v zmluve. Vedľajší účastník ďalej namietal platnosť Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, pričom uviedol viacero rozhodnutí krajských súdov, ktoré neplatnosť uvedenej dohody konštatovali. Ohľadom oprávnenosti vedľajšieho účastníka podať odvolanie proti rozsudku v prospech žalovaného pripomenul uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 27/2012 zo dňa 27.08.2012. Žiadal zmeniť napadnutý rozsudok tak, že súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu 157,23 eur s príslušenstvom zamietne. Uplatnil si trovy prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej sume 332,10 eur. Alternatívne žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka spochybnil oprávnenosť vedľajšieho účastníka podať odvolanie proti rozsudku s odôvodnením, že by tak podľa § 201 O.s.p. mohol urobiť len v prípade, že by z hmotnoprávneho predpisu vyplýval výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkmi, čo ale nie je tento prípad. Poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 30/2012 zo dňa 28.06.2012. Žalobca taktiež namietal oprávnenosť vedľajšieho účastníka vzniesť námietku premlčania, pretože takúto námietku smie vzniesť iba dlžník. Na posudzovanie premlčania v tejto veci sa nemôže aplikovať Občiansky zákoník, pretože predmetná zmluva je absolútnym obchodom bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Žalobca rovnako namietal aj účelnosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka považuje za nadbytočné a neehospodárne navyšovanie trov, pretože ochrana práv odporcu ako spotrebiteľa je dostatočne zabezpečená súdom. Žalobca žiadal podané odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietnuť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania vo výške 83,34 eur.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť.

Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal tým, či odvolanie podala oprávnená osoba. Oprávnenosť vedľajšieho účastníka podať odvolanie v prospech účastníka, na ktorého strane v konaní vystupuje, výslovne namietal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podstatou účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného je snaha všetkými dostupnými procesnými prostriedkami pomôcť tejto strane, na ktorej v konaní vystupuje, k výhre v spore a má rovnaké procesné práva a povinnosti, ako hlavný účastník konania, teda môže inter alia podávať opravné prostriedky. Táto procesná legitímácia na podanie odvolania a dovolania je však obmedzená účastníkom, na strane ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník, na stranu ktorého sa pripojil.

V prípade, že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania, nemôže ju mať ani vedľajší účastník. V opačnom prípade by sa vedľajšiemu účastníkovi priznalo viac procesných práv, než má účastník, na ktorého strane vystupuje. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy, ak odvolanie podal účastník.

Odvolací súd ďalej poznamenáva, že nemožno prehliadnuť prípadný nesúhlas spotrebiteľa, ak by išlo o neinformovaného spotrebiteľa. Súd v takýchto prípadoch zohľadní úkon vedľajšieho účastníka, aj keď odporuje úkonu spotrebiteľa (§ 93 ods. 4 O.s.p.). Je neakceptovateľné - vždy za každých okolností (porov. uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-76/10 POHOTOVOST', bod 50), aby súd bol nástrojom na priznávanie plnení z neprijateľných zmluvných podmienok (nekalých obchodných praktík) voči neinformovaným spotrebiteľom (porov. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C 429/05, bod 61 „V bode 26 už citovaného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členskými štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu.“).

S poukazom na čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré predstavuje kogentné pravidlo európskeho práva, podľa ktorého súd nemá aplikovať a prihladiť na také procesné pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré vo svojich účinkoch bráni naplneniu myšlienky a zmyslu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS. Je treba ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. vykladať tak, že ak vedľajší účastník vstúpil do konania do právoplatného skončenia veci, je treba mu rozhodnutie doručiť a umožniť mu podať opravný prostriedok, ak sa takýmto opravným prostriedkom dá zabrániť porušeniu čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 ES o neprijateľných zmluvných podmienkach a súd ex officio súdnu kontrolu nevykoná.

Občiansky súdny poriadok vôbec nebráni vedľajšiemu účastníkovi podať opravný prostriedok do právoplatného skončenia konania, hoci by vstúpil do konania aj posledný deň lehoty plynúcej spotrebiteľovi na podanie opravného prostriedku.

Súd je povinný vykladať aplikovať ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. umožňujúce vedľajšiemu účastníkovi konať samému za seba tak, aby sa nezmarila možnosť vedľajšieho účastníka zbaviť spotrebiteľa plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky (nekalej obchodnej praktiky), ak konanie ešte nie je právoplatne skončené.

V prejednávanej veci vedľajší účastník na strane žalovanej podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, ktoré odvolací súd v intenciách ust. § 93 ods. 4 O.s.p. posúdil a dospel po zvážení všetkých okolností prípadu k záveru, že úkon vedľajšieho účastníka je v záujme žalovanej (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 27/2012 zo dňa 27.8.2012). Rovnako je v záujme žalovanej aj vznesenie námietky premlčania časti uplatneného nároku, pričom vyššie uvedené

odôvodnenie sa týka aj tohto nároku, ktorý je potrebné rovnako prijať a nie je možné ho považovať za uplatnený neoprávnenou osobou.

Podľa § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Uplatnený nárok žalobca vyvodzuje zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 07.09.2005. Medzi účastníkmi nie je sporné, že zmluva ma charakter zmluvy spotrebiteľskej.

Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou vedľajšieho účastníka prezentovanou v podanom odvolaní, t.j. že vzhľadom na to, že ide o vzťah spotrebiteľský, aplikujú sa naň ustanovenia o premlčaní upravené v Občianskom zákonníku aj napriek tomu, že zmluva o úvere tzv. „absolútnym obchodom“ v zmysle Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 218/2012 zo dňa 11.06.2013, s odôvodnením ktorého sa plne stotožňuje. V ňom Krajský súd v Prešove konštatoval, cit.:

„Ustanovenie § 23a ZoOS upravovalo, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Uvedený zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom lex specialis. Zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským. Platí to aj na zmluvy podľa Obchodného zákonníka, teda aj na úvery ako absolútne obchody.

Spotrebiteľia môžu právom a s dôverou v objektívne právo očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách (porov. Kristián Csach, Štandardné zmluvy, Vydavateľstvá Aleš Čeněk). Uvedené možno vzťahovať i na právnu úpravu premlčania v Občianskom zákonníku, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia oproti právnej úprave v Obchodnom zákonníku.

Podľa ustanovenie § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené potom prvostupňový súd námietku premlčania vznesenú žalovaným správne posudzoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že pri aplikácii právnej úpravy premlčania podľa Obchodného zákonníka by podmienky spotrebiteľskej zmluvy ohľadom premlčania boli v neprospech spotrebiteľa.

Nemožno tiež prehliadnuť, že je to dodávateľ, ktorý naformuloval zmluvu (štandardná typová zmluva).

Predmetná vec sa týka práva Európskej únie (smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; ďalej „smernica“). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov. Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber programu a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná (čo do vyjednávacej pozície a informovanosti) a viaceré rozhodnutia súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25, 26, 27, C-618/10 Banco Espanol).

Odvolací súd nemá pochybnosti o súlade ustanovenia § 54 ods. 1 OZ s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča smernica Rady 93/13 /EHS (čl. 8 smernice).

Na podporu správnosti právneho názoru prvostupňového súdu, že ide o spotrebiteľskú zmluvu je aj definícia spotrebiteľskej zmluvy, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (predtým porov. § 23a zákona č. 634/1992 Z.z., ktorý

za spotrebiteľskú zmluvu neskôr označil explicitne aj zmluvu podľa Obchodného zákonníka („...za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje zmluva podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka a...“).

Na margo právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku odvolací súd poznamenáva, že dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká právna úprava zmluvných pokút a pod). Aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 1.1.1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na odstúpenie od zmluvy, plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania, a teda v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia (porov. tiež 5MCdo 20/09, rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 26/12). V bežných medziľudských vzťahoch použitie podnikateľského práva na spotrebiteľský vzťah môže s nepochopením a v rozpore s princípom právnej istoty narážať na dôveru spotrebiteľov, že na nich dopadá občianske a nie podnikateľské právo.“

Žalobca podal žalobu na súde dňa 02.07.2012, a preto vzhľadom na skutočnosť, že vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania a je potrebné aplikovať všeobecnú 3-ročnú premlčaciu dobu podľa § 101 Občianskeho zákonníka, nepremičanými sú len splátky úveru splatné po 02.07.2009 (3 roky spätne od 02.07.2012), t.j. spolu 14 mesačných splátok (20.07.2009 až 20.08.2010). Prvostupňový súd teda nerozhodol správne, ak považoval nárok žalobcu za nepremičaný v celom rozsahu po čiastočnom späťvzati žaloby, t.j. od 20.10.2008.

Prvostupňový súd taktiež nerozhodol správne keď konštatoval, že aj v prípade pravdivosti tvrdenia vedľajšieho účastníka, že v zmluve nie je správne uvedená RPMN, by to nemalo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pretože to zákon v čase uzavretia zmluvy nevyžadoval.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere (07.09.2005) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. V dôsledku nesprávneho konštatovania, že pre posúdenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru je bezvýznamné, či v zmluve bola, alebo nebola správne uvedená RPMN, nepoužil v čase uzavretia zmluvy platné a účinné ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nezisťoval, či tvrdenie vedľajšieho účastníka o nesprávnosti údajov o RPMN uvedeného v zmluve je pravdivé.

Odvolací súd preto podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

Po vrátení veci prvostupňový súd preskúma správnosť údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenom na zmluve o úvere a v závislosti od zistení posúdi, či sa úver má, alebo nemá považovať za bezúročný a bez poplatku. Následne v intenciách tohto zrušujúceho uznesenia a vysloveného právneho názoru o aplikácii občianskeho práva na posúdenie námietky premlčania (§ 226 O. s. p.) opätovne rozhodne vo veci samej, vrátane trov prvostupňového ako aj tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na to, že odvolací súd zrušil rozsudok okrem výroku vo veci samej aj v na ňom závislom výroku o trovách konania, odvolací súd sa nezaoberal námietkou žalobcu spočívajúcou v neúčelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Účelnosťou trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka sa bude zaoberať súd prvého stupňa pri opätovnom rozhodovaní o trovách konania v prípade, že bude prichádzať do úvahy priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Odvolací súd sa taktiež nezaoberal odvolacou námietkou vedľajšieho účastníka spočívajúcou v neplatnosti Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18.10.2011. Uvedená Dohoda totiž nebola podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.